

Cultura i Espectacles

Els musicals que venen a la tardor, a Barcelona

‘T’estimo si he begut’, ‘Bye bye, monstre’, ‘Cantando bajo la lluvia’, ‘Fama’ i ‘Billy Elliot’: títols d’una tardor ambiciosa

Els musicals coparan la temporada

Jordi Bordes
BARCELONA

Arrencada d’empenta a Barcelona. Pels volts de la Mercè amb l’habitual *Catalunya aixeca el teló* es concentraran cinc espectacles musicals. Són títols que aspiren a tenir una notable temporada d’explo-tació. *Cantando bajo la lluvia*, per exemple, calcula de sis a set mesos al Teatre Tivoli; *Billy Elliot* preveu la temporada sencera a Victòria, i *T’estimo si he begut*, fins a quatre mesos al Poliorama. Els altres títols previstos són *Fama*, amb Coco Comín al Teatre Apolo (fins ara han ajustat molt l’explo-tació per concentrar l’ocupació en aquesta re-arrencada d’un teatre que va tancar en fals fa dos anys), i *Bye bye, monstre*, una proposta familiar amb música de Damaris Gelabert i debut en la direcció d’Anna Rosa Cisqueu. Seran, per ara, de novembre a gener, buscant la tirada nadalenca i (molt probablement) buscant complicitat amb les sessions escolars.

La temporada 2021/22 arrencarà amb una ambició que no va poder lluir el curs de la Covid. Si en la temporada 2020/21, l’arrencada era quasi de mili-

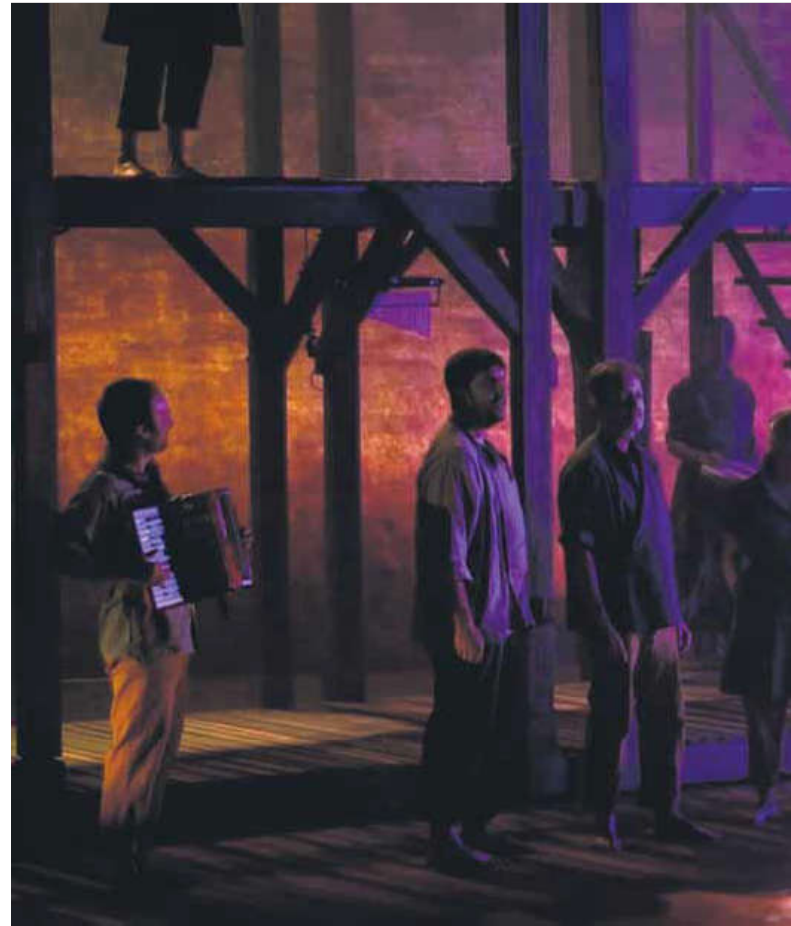
tància (calia obrir teatres al 50% per donar feina als artistes i perquè el públic responia amb gran civilitat i entusiasme a les re-obertures de les sales), ara es pronostica una temporada en què es convoca un gran públic. Jordi Sellas, de Nostromo Live, reivindica *Cantando bajo la lluvia* com el musical de major envergadura que estrena a Barcelona. Nostromo Live (com ja va fer amb *La jaula de las locas*) demostra que hi ha un equip de professionals per muntar una producció que posteriorment pot fer gira per l’Estat espanyol i temporada per Madrid. La norma, des de fa anys, és que els musicals el produeixin a Madrid i arribin a Barcelona l’any següent. Àngel Llàcer i Manu Guix signen la seva tercera aposta amb aquesta productora, tot i

T de Teatre, La Brutal i Dagoll Dagom lideren ‘T’estimo si he begut’, amb text d’Empar Moliner

que tenen altres títols d’èxits com *Molt soroll per no res* (TNC), *Geronimo Stilton* (Condal) o *El petit príncep* (Barts). Sellas comenta, sobre la competència a la cartellera que incita a la creació de públic: es venen més entrades i hi ha nous espectadors que debuten al teatre, ajudarà a “un cert retorn a la normalitat” per recuperar assistència i recaptació d’anys més propicis (el 2018/19 va sumar 2,5 milions d’espectadors).

Empar Moliner, per fi, podrà veure en temporada la transformació del seus contes a *T’estimo si he begut* al Poliorama. El títol s’arrossega esperant superar els tancaments de la Covid. T de Teatre, Dagoll Dagom i La Brutal construeixen un casino en crisi en una peça que s’alternen els monòlegs, les cançons i una situació delirant. Poc es pot explicar encara de *Bye bye, monstre*, però hi ha la garantia d’un repartiment d’Alba Florejachs, Albert Triola, Marc Soler, Vinyet Morral, Martina Garcia i Violeta Marín. La peça planteja de manera lúdica el comiat al virus.

Billy Elliot és una aposta arriscada perquè necessita ampliar repartiment actoral dels menors, que

Per ara, el Condal amb ‘La filla del mar’ al Grec

De tot el reguitzell de propo-tes, la que ara estrena, coincidint amb el Grec, és *La filla del mar*. És un projecte que es remunta a l’any 2014. Ha calgut molta paciència per anar fent viable una idea que entusiasma la companyia La Barni Teatre, el dramaturg Jaume Viñas i el mateix Daniel Anglès (director artístic del Condal). El teatre de Focus aspira a reivindicar el gè-

ner musical i, en la mesura que pugui, amb una tria d’autoria contemporània (*Fun home*) o en adaptacions d’autories catalanes (*La filla del mar*). Si es confirma l’èxit d’aquests dies del Grec (ahir van començar les prèvies i estarà en cartell fins al 4 de juliol) es preveu una estada més llarga fins a la meitat de la temporada vinent.

Toni Viñals, Mariona Casti-

llo i Xavier Casan (entre d’altres) intervien en un musical en què la protagonista és Clara Solé (Àgata), una noia que arriba misteriosament a la platja, sola, quan tenia cinc anys i que el poble adoptarà. Amb la joventut, ella demanarà una llibertat que el poble no sap gestionar. Guimerà indagada en la condició humana i també en l’animalitat que hi ha dins de cadascú.

obliga a multiplicar per tres cada rol. Després de l’èxit a Madrid, havien de venir, el curs passat corresponia l’explo-tació a Barcelona. Ara estaran al Victòria. Els 60 nens triats a Barcelona reben classes de ball des del març del 2019 al centre de Coco Comín. Aquesta coreògrafa i

directora torna als musicals amb *Fama*, un títol de referència i que ja ha tingut diverses vides a Barcelona. Les funcions es faran a l’Apolo i la previsió és d’estrenar de setembre a gener. Serà la primera vegada que els nous gestors de la sala aposten per un títol durant tant de temps. I,

si les ocupacions són favorables, podria prorrogar algunes setmanes més.

Musicals en recambra

També el Teatre Condal (vegeu peça) aspira a fer una temporada més llarga de *La filla del mar*, també amb molta atenció a arribar als alumnes d’instituts

L'APUNT

Cataño, homenatge necessari

David Castillo

Va ser José Carlos Cataño un escriptor d'una altra època: dandi elegant, transgressor del llenguatge i clàssic decadentista *avant la lettre*. Patriota tinerfeny, es va llicenciar a la Universitat de Barcelona el 1977 i els anys vuitanta va ser una mena de Malcolm Lowry, escriptor a qui processava devoció. En aquella època va ser habitual del grup de Llibres del Mall, segell que li

va publicar algunes de les seves obres importants, com ara *Disparos en el paraíso*, *Muerte sin ahí* i *De tu boca a los cielos*. Península editaria l'extraordinària novel·la *Madame*. Convertit al judaisme, va reivindicar el llegat sefardita. Cataño va morir fa dos estius. Per a aquesta tardor, l'Associació Col·legial d'Escriptor de Catalunya li prepara un merescut homenatge.

Clara Solé és Àgata a 'La filla del mar' que s'estrena aquest Grec i que després s'aspira que faci temporada al Teatre Condal ■ FOCUS

per una temàtica que els pot ser molt propícia, i explotant el filó de ser un dramaturg com Àngel Guimerà rellegit en clau de musical (com aquell *Mar i cel*), però en aquest cas evitant una escenografia espectacular a canvi d'un musical molt més artesanal i multidisciplinari en què, per exemple, els actors també toquen els instruments a vista. S'atura un treball de matis i emocions, amb música de Marc Sambola.

També La Cubana serà un dels reclams de la temporada 2021/22. Però, tot i que habitualment arrenquen a la tardor, aquest any no estrenaran *Adeu, Arturo* fins al gener. Ho veuen com una sort perquè amb una previsible pandèmia molt a la baixa, no caldrà distanciar públic i actors, i respirarà millor

el seu teatre de contínua interacció amb els espectadors.

Embús?

És evident que el calendari es reordena a conseqüència de la Covid. *Billy Elliot* o *T'estimo si he begut* han hagut d'endarrerir la seva temporada a Barcelona. El període en què es va tancar l'acord amb la sala per poder fer temporada es remunta en un període que

Les productores van pactar l'estada amb els teatres una antelació de 12 a 18 mesos

va dels 12 als 18 mesos. No és un temps excessiu, segons les productores. La veritat és que els teatres de gran aforament necessiten espectacles d'aquestes dimensions, i fins i tot els proven de produir ells mateixos (com Dagoll Dagom al Victòria, fins fa ben poc). Ara l'ecosistema dels grans teatres sembla més aviat resolt. Ja ningú planteja editar un disc o fer gaire marxandatge per aconseguir ingressos (i difusió) extra dels seus espectacles. Tot es concentra, doncs, a gaudir d'altres ocupacions i de preus que mantinguin l'equilibri entre el que costa aixecar el teló (*Billy Elliot* compta fins a 130 professionals per a la seva producció; *Cantando bajo la lluvia*, 30 actors i 10 músics en directe) i el que el faci accessible per al gran públic. ■

Crònica circ

El contorsionista Aleksandr Batuev, ahir a l'Elefant d'Or de Girona ■ QUIM PUIG

Vermell passió

Jordi Camps

Girona

ha repescat els artistes guanyadors dels altres festivals perquè a més d'oferir espectacle competeixen a la pista. I si en la primera semifinal de l'Espectacle Blau ja es va situar el llistó alt, el Vermell no va posar les coses fàcils al jurat, que haurà d'escollir el bo i el millor per a la gran final que tindrà lloc dilluns, a Girona.

Només començar, els espectadors van haver d'alçar la mirada per gaudir del que és capaç Artem Lyubanevych enfilat al pal aeri. Perquè si bé el musculós ucraïnès arrenca el seu número com una mera exhibició de *pole dance*, el pal s'enlaira sota la cúpula del pavelló de Fontajau. Un bon entrant que té números per encapçalar el *dream team* d'aquesta edició titulada *Festival de festivals*. Li van prendre el relleu el Duo Jasters italià, uns referents de la precisió amb el llançament de ganivets i la ballista que fa poc vam poder veure al Circ de Nadal. Les notes d'humor les va posar a continuació un altre vell conegut, Matute, un *clown* que sap trobar la complicitat amb el públic, primer fent-lo aplaudir al ritme de la música i, després, prestant de la grada una pobra víctima a qui proposarà fer un combat de boxa, que guanyarà l'espectador, i el públic l'aplaudeix posant-se en la seva pell.

Si us pensàveu que ho havíeu vist tot pel que fa la contorsió, Aleksandr Batuev demostra que no, que encara hi ha

terreny que explorar, sobretot en l'àmbit artístic i de posada en escena. Vestit com els dolents de *Matrix*, aquest artista rus és capaç de tot i més amb el seu cos, fent-ho amb estil, elegància i una excelsa coreografia. Per això és un dels referents mundials en aquesta disciplina. Li prenen el testimoni el Duo Stauberti a la perxa. El forçut portador i l'esvelta àgil enfilant-se al pal en equilibri regalen unes inestables arquitectures humanes que es fan encara més difícils amb el primer a sobre d'un monocicle.

Un dels grans números de la nit és el que presenten el duo de teles aèries Golden Dream. La seva actuació sembla que dues escultures esculpides en or prenguin vida. I de la sensualitat inicial es passa a l'èpica, amb un final apoteòsic que fa aixecar el públic dempeus. Ja a la recta final, entra en escena Victor Krachinov, considerat un dels màxims exponents d'una nova generació de malabaristes que fan giravoltar els seus objectes a ritme de la música amb una precisió i coreografia particulars. La seva: la d'un rocker dels vuitanta amb aparença de *heavy metal* tipus Europe o Bon Jovi, dient-me peculiar. Més espectaculars i un dels preferits del públic van ser el Duo Vitalys, la parella de gimnastes peruans que van batre fa uns anys a les escales de la catedral de Girona el rècord Guinness mundial d'ascens en equilibri de cap a cap (97 graons en 52 segons). Aquí, novament, van fer esclatar el públic amb aplaudiments amb un reguitzell de figures d'especial complexitat. Al mateix nivell es va acomiadar la Troupe Richter, un col·lectiu d'acrobates saltadors a la bàscula amb un repertori d'exercicis en què destaquen columnes humanes i salts mortals inversemblants que ells fan possible. És la màgia del circ.